

Nasmehljá se pesnik lahno,
Bradlo črno si pogladi,
Mimo ózre se po góstitih,
Mirno reče jim in pravi:
»Niste Perzi vi?

»Smili naj se vsak bolnik vam!«
Ni učil tak Zarathustra?
Derviš Mahmud mi se smili,
Ker bolán je revež húdo —
Um mu je bolán.

»Kóran zmešal mu je glavo.
Drážiti ga greh bi bilo;
Zbólel svetec bi še huje:
Kdo vé, kaj se je zgodilo?
Kriv pa bil bi jaz!

»Oh, spet vpije in besni tam!
Vóde, vóde hláadne, bratje!
Tú je vrč poln! . . . Poškropite
Glávo vročo mu! Ostanek
Piti dajte mu!«

A. Aškerc.

Nevihta.

Nebó je jasni svoj obraz
Na gúbe ténne potegnúlo;
Viharju dáje zdaj ukaz,
Da prost razvij mogočno krilo,

Povelje gromov zabúči,
Pretrese zemlja se do jedra,
Da zemlji, nebu meje ní,
Vodé vlijó se kot iz vedra:

Goré, doli, poljé ravnín
Objela je temota gróba;
Prihaja méni na spomin
Vesoljnega potopa dóba!

y.

Resnične sanje.

»Pozdrav izróči moj dekletu,«
Priateljju sem naročil . . .
Komú še upal bi na svetu,
Ko on takó nezvest je bil!?

Gorjúpa sanje so resnica,
Razjéda prsi mi bolést:
Deklé je srca polovica,
Priatelj je krvava pést! . . .

Prijatelj ti in dèkle moje,
Ódslóvni kaj pomenja list?!
Prisege zabílo si svoje . . .
Prijatelj ti, poznaš zavist? . . .

Ko v spanji pést krvava boče
Srcá odvzéla zopet del,
Naznanjal nove bo nezgode
Iz krajev sanj preroški sel?!

y.

